

Sygn. akt IX Ga 174/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Liliana Stępkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko: T. F. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku VIII Wydziału Gospodarczego z dnia 13 lutego 2013 r. sygn. akt VIII GC upr 1858/12

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego T. F. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt IX Ga 174/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku zasądził od pozwanego T. F. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 2.229,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia pełnomocnika (k. 77).

Jak wynika z treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zawarła z T. F. (2) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) PHU umowę sprzedaży i montażu okien w budynku użytkowanym przez spółkę. W toku negocjacji warunków umowy oraz jej wykonywania przedstawiciele spółki (...) kontaktowali się z B. F., która działała jako osoba upoważniona przez męża T. F. (1) do zarządzania majątkiem służącym do wykonywania przez niego działalności zarobkowej. W czasie realizacji kontraktu B. F. zainteresowała się asortymentem akcesoria kuchennych, które posiadała w ofercie spółka (...) i przedstawiła wolę ich zakupu, celem wykonania mebli kuchennych. Przy czym zaznaczyła, iż w dalszym ciągu działa jako pełnomocnik T. F. (1) i zakup zostanie dokonany na jego rzecz. W celu realizacji takiego dzieła przedstawiciele spółki (...) polecieli B. F. skorzystanie z usług (...), który zawodowo trudnił się produkcją i montażem takich mebli. B. F. oświadczyła, iż zakupy potrzebnych akcesoriów będzie dokonywał P. P. (1). Na podstawie takich uzgodnień spółka (...) sprzedała 3 zestawy akcesoriów do wykonania trzech kompletów mebli kuchennych. Za każdym razem faktury były wystawiane na rzecz T. F. (1) z oznaczeniem nazwy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Po wykonaniu pierwszego kompletu mebli ich wykonanie zaakceptował T. F. (2), a następnie B. F. zleciła P. P. (1) wykonanie kolejnych kompletów. W związku z istnieniem wzajemnych wierzYTELNOŚCI spółka (...) dokonała potrącenia swojej wierzYTELNOŚCI

z tytułu sprzedaży pierwszego z kompletów akcesoriów kuchennych z roszczeniem przysługującym T. F. (1), w związku z wykonaną wcześniej wymianą okien w budynku spółki, co nie było kwestionowane przez kontrahenta. Jednakże pomimo nadejścia z dniem 12 stycznia 2012 r. terminu wymagalności roszczenia obejmującego ostatni zestaw akcesoriów kuchennych sprzedany T. F. (1) w dniu 29 grudnia 2011 r. nie zapłacił on ceny w wysokości 2.229,10 złotych, nie wskazując powodu do takiego zaniechania. Wyżej przedstawiony stan faktyczny był niemal w całości sporny pomiędzy stronami, pozwany bowiem zaprzeczył, aby łączyła go z przeciwnikiem umowa sprzedaży akcesoriów do mebli kuchennych i aby udzielał pełnomocnictwa do zakupu takowych swojej żonie. Jednakże w świetle przeprowadzonych dowodów, a przede wszystkim zeznań świadków P. P. (1) (k. 65-65v), G. W. (k. 65v) i przesłuchanego w charakterze strony G. G. (k. 66v), wersja zaprezentowana w pozwie jest uzasadniona. Po pierwsze istotnym jest fakt, iż B. F. działała w ramach upoważnienia udzielonego przez męża do prowadzenia spraw jego przedsiębiorstwa w zakresie sprzedaży i montażu okien, co nie było okolicznością kwestionowaną. Po drugie, z tytułu dokonanych sprzedaży zostały przedstawione kontrahentowi faktury vat, których treść nie została w żaden sposób zakwestionowana. Kolejnym argumentem jest fakt, iż T. F. (2) miał pełną wiedzę na temat ilości i celu zakupu akcesoriów, bowiem jak wskazał P. P. (1) akceptował on projekt kuchni i następnie jej wykonania i to on bezpośrednio uiszczał wynagrodzenie na rzecz wykonawcy. Po czwarte nie mniej istotną okolicznością jest dokonanie potrącenia przez powódkę swojej wierzytelności z długiem względem pozwanego z tytułu montażu okien, co nie spotkało się z jakimkolwiek sprzeciwem T. F. (1). Mając na względzie fakt, iż przedsiębiorca mając wiedzę o podejmowanych przez żonę czynnościach w ramach jego przedsiębiorstwa, nie wyraża sprzeciwu co do treści wystawianych faktur, składania oświadczenia o potrąceniu to wcześniejsze okoliczności współpracy stron pozwalają na przyjęcie istnienia upoważnienia dla B. F. na wykonywanie czynności zarządu tą częścią majątku. Dodatkowo należy mieć na względzie pełną zgodę na pierwszą z takich czynności, poprzez osobistą akceptację wykonanych prac przez P. P. (1), Stąd fakty wykazane przez powódkę pozwalały na przyjęcie tezy wskazanej w pozwie. Przystępując do oceny wiarygodności tych zeznań należy wskazać na dwie ich wspólne cechy. Przede wszystkim wyżej przedstawione relacje tworzą spójną całość, która w sposób logiczny przedstawia przebieg współpracy. Po drugie, w toku procesu nie przeprowadzono dowodu, który podważałby wiarygodność tych pierwszych, a więc brak jest racjonalnych powodów, aby odmówić tym dowodom atrybutu wiarygodności.

Sąd Rejonowy wskazał, iż na podstawie poczynionych ustaleń, przyjmując należy, iż strony były związane umową sprzedaży - art. 535 kc. Wobec spełnienia świadczenia przez sprzedawcę i nadejścia terminu wymagalności kupującego pozwany miał obowiązek zapłaty ceny, czego nie uczynił. Podnoszony przez niego zarzut braku legitymacji procesowej, wobec faktu, iż nie zawierał umowy z powódką, nie ma oparcia w materiale dowodowym. Niezależnie od istniejącej między małżonkami ustroju majątkowego okoliczności wynikające z przedstawionych dowodów pozwalają na przyjęcie tezy, iż B. F. działała za zgodą i wiedzą męża, która w żaden sposób nie została zakwestionowana. Dodatkowo czynności te składały się już na pewną stałą współpracę gospodarczą, a więc nie były jednorazowym zdarzeniem. Stąd w świetle reguły interpretacyjnej art. 60 kc przyjmując należy, iż to T. F. (2) był kupującym, a więc jest on zobowiązany do zapłaty ceny. Okoliczność upoważnienia żony do zastępowania go przy prowadzeniu przedsiębiorstwa, akceptowanie faktur i czynności potrącenia, oraz pełna wiedza o charakterze tej współpracy wskazuje, iż przy przyjęciu domniemania istnienia wspólności majątkowej małżeńskiej i art. 36 § 3 kro B. F. mogła za zgodą męża zarządzać mieniem przedsiębiorstwa. Także w przypadku przyjęcia odrębności majątków mógł on udzielić jej pełnomocnictwa do działania na jego rzecz, co prowadziłoby do identycznego skutku. Okoliczności podnoszone przez pozwanego co do faktu, iż zobowiązanie powstało pomiędzy powódką a osobami trzecimi, nie zostały wykazane w procesie, a więc nie mogły stanowić podstawy do zmiany oceny prawnej. Z uwagi na powyższe rozważania roszczenie zgłoszone w pozwie zasługiwało na uwzględnienie. Mając na względzie fakt przyjęcia istnienia zobowiązania o określonej treści, niespełnienie świadczenia przez pozwanego uprawniało kontrahenta do żądania odsetek w oparciu o art. 481 § 1 i 2 kc od dnia wymagalności to jest 13 stycznia 2012 r. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje swoje oparcie w treści art. 98 § 1 i 3 kpc. Wobec treści wyroku przyjmując należy, że powódka wygrała proces w całości. Zgodnie ze złożonym wnioskiem była uprawniona do otrzymania od strony przeciwnej zwrotu uiszczonej opłaty od pozwu - 100 zł, opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym - 600 zł § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę

prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Z tego względu Sąd zasądził na rzecz powódki sumę powyższych wartości, to jest 717 zł (k. 85-87).

Pozwany w apelacji, zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje według norm prawem przypisanych w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Zarzucił: 1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: a) art. 328 § 2 kpc poprzez dokonanie przez Sąd Orzekający wzajemnie sprzecznych i wykluczających się wzajemnie ustaleń faktycznych wskazanych w treści uzasadnienia wyroku wskazujących, że zakupu akcesoriów kuchennych od powódki dokonywał P. P. (1) w imieniu własnym na polecenie B. F., a mimo to Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki cenę zakupu akcesoriów kuchennych nabytych przez P. P. (1), b) art. 328 § 2 kpc poprzez zaniechanie przez Sąd Orzekający podania przyczyn uznania za udowodnione lub odmowy wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom P. P. (1), w których świadek wskazał, że faktycznie wykonywał remont kuchni na zlecenie siostry żony pozwanego U. K., c) art. 232 kpc i art. 6 kc poprzez przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego w zakresie udowodnienia i wykazania przez pozwanego, że zobowiązanie w postaci umowy sprzedaży akcesoriów kuchennych powstało pomiędzy powódką, a osobami trzecimi, pomimo, że pozwany zaprzeczał, że zawarł umowę sprzedaży z powódką, d) art. 232 kpc w zw. z art. 233 kpc poprzez dokonanie dowolnego i niepopartego dowodami ustalenia przez Sąd Orzekający, że powódka udowodniła zawarcie pomiędzy stronami umowy sprzedaży zestawu mebli kuchennych wskazanych w treści faktury VAT nr (...), za które żąda zapłaty, w sytuacji w której powódka nie przedstawiła dowodów potwierdzających zawarcie umowy pomiędzy stronami, wydania przedmiotu świadczenia wzajemnego pozwanemu i doręczenie faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2012 roku, które uprawniałyby powódkę do wystąpienia z żądaniem zapłaty z tytułu wykonania umowy. Sąd Orzekający zupełnie pominął fakt, że powódka nigdy nie doręczyła pozwanemu faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2012 roku, którą podpisał wyłącznie P. P. (1), który faktycznie był stroną zawartej z powódką umowy sprzedaży, e) art. 233 kpc poprzez dowolne i niepoparte dowodami przyjęcie przez Sąd Orzekający, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży akcesoriów kuchennych, podczas gdy taka okoliczność nie wynika z żadnego z zebranych dowodów, f) art. 230 kpc poprzez jego zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, że żona pozwanego B. F. działała w ramach upoważnienia udzielonego jej przez męża. Pozwany wielokrotnie zaprzeczał by udzielał pełnomocnictwa żonie, a powyższa okoliczność znalazła wyraz m.in. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z dnia 13 lutego 2013 roku na jego stronie 2 akapit 1 w którym Sąd Orzekający stwierdził wprost, że pozwany zaprzeczył, aby udzielał pełnomocnictwa do zakupu towarów żonie, wobec czego dokonanie ustalenia, że powyższa okoliczność jest niekwestionowana i uzasadnia uznanie jej za niezaprzeczoną na podstawie art. 230 kpc jest bezpodstawne, nieuprawnione i oczywiście sprzeczne z prawem, g) art. 230 kpc poprzez jego zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie przez Sąd Orzekający, że pozwany nie kwestionował wystawionej przez powódkę faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2012 roku na kwotę 2.229,10 zł w sytuacji, w której pozwany zakwestionował w całości należność wynikającą z powyższej faktury już przy pierwszej czynności w chwili powzięcia informacji o wystawieniu powyższej faktury. Pozwany wskazał, że nie zawarł z powódką umowy sprzedaży uprawniającej do wystawienia powyższej faktury VAT, a także nie otrzymał od powódki powyższej faktury oraz nigdy jej nie zaksięgował w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, h) art. 232 kpc poprzez bezpodstawne i nieuprawnione przyjęcie przez Sąd Orzekający, że powódka przedstawiła dowody i udowodniła rzekome dokonanie potrącenia przez powódkę swojej wierzytelności z długiem względem pozwanego tytułem zapłaty za pierwszy komplet akcesoriów meblowych, 2. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: a) art. 98 kc w zw. z art. 99 § 2 kc. poprzez niezastosowanie tego przepisu określającego formę pisemną pełnomocnictwa ogólnego pod rygorem nieważności. Sąd Orzekający przyjął istnienie pełnomocnictwa ogólnego upoważniającego B. F. do dokonywania czynności w imieniu pozwanego T. F. (1) w sytuacji, gdy powódka nie przedstawiła dowodów w zakresie istnienia pełnomocnictwa, a pozwany zaprzeczał, aby pełnomocnictwo takie zostało udzielone. Sąd Orzekający w powyższej sytuacji powinien stwierdzić bezwzględną nieważność wszelkich twierdzeń powódki w tym zakresie zmierzających do obejścia formy pisemnej dla pełnomocnictwa, które nigdy nie zostało udzielone, b) art. 535 kc w zw. z art. 60 kc i art. 66 kc poprzez zastosowanie tego przepisu i w związku z tym przyjęcie, że pozwany zawarł z pozwaną umowę sprzedaży akcesoriów meblowych. Pozwany zaprzeczył by kiedykolwiek dokonywał osobiście lub przez pełnomocnika zamówienia towarów, za które powódka dochodzi zapłaty, w tym także ich odbioru czy wykorzystania w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Okolicznością bezsporną ustaloną w ramach

niniejszego postępowania jest fakt, że powódka wydała towar P. P. (1), który też dokonał jego uprzedniego zamówienia. Osobą, która zawarła z powódką umowę sprzedaży jest wyłącznie P. P. (1), który przy odbiorze akcesoriów zażądał od powódki wystawienia faktury VAT na dane działalności gospodarczej prowadzonej przez pozwanego nie posiadając zgody na dokonanie takiej czynności i dokonał jej bez wiedzy pozwanego. Wystawienie faktury VAT na działalność gospodarczą pozwanego nie może jednak w tym przypadku oznaczać, że doszło do zawarcia umowy pomiędzy stronami ponieważ pozwany nie złożył wymaganego do zawarcia umowy oświadczenia woli o przyjęciu oferty powódki, c) art. 36 § 3 ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy poprzez jego nieprawidłową wykładnię i zastosowanie poprzez przyjęcie, że żona pozwanego B. F. mogła w sposób dowolny zarządzać przedsiębiorstwem pozwanego. Sąd Orzekający stosując powyższy przepis prawa powinien wykluczyć możliwość dokonywania jakichkolwiek czynności w imieniu i na rzecz pozwanego przez B. F. z uwagi na dyspozycję tego przepisu prawa, ustanawiającą zasadę, że przedmiotami majątkowymi służącymi do prowadzenia działalności zarobkowej mógł zarządzać samodzielnie wyłącznie pozwany. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym dowody zgłoszone przez powódkę nie wskazują w żadnym przypadku, aby wystąpił wyjątek od zasady wskazanej w treści art. 36 § 3 ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy, ani by rzekomo podjęte przez żonę pozwanego czynności mieściły się w zakresie wyjątku unormowanego w zdaniu drugim powołanego przepisu (k. 92-98).

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję (k. 106-110).

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja stanowi jedynie polemikę z ustaleniami i argumentacją Sądu I instancji wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje jako własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania i ponownego przytaczania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 r., nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000 r., nr 4, poz. 143).

Apelacja sprowadza się do zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego i materialnego, które to zarzuty w ocenie Sądu Okręgowego są całkowicie bezzasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób prawidłowy zgodnie z art. 233 kpc dokonał oceny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i to w sposób niezwykle wnikliwy i nie zachodzi tym samym zarzucane i silnie akcentowane w apelacji naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 230 kpc. Ustalenia Sądu I instancji znajdują w pełni potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a dowody ocenione zostały w sposób zgodny z zasadą swobodnej oceny dowodów.

Pozwany w toku procesu nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, które pozwoliłyby przyjąć jego wersję wydarzeń, bowiem dowód z przesłuchania pozwanego nie został przeprowadzony z powodu cofnięcia wniosku o jego przeprowadzenie przez pełnomocnika pozwanego.

Należy podzielić stanowisko wyrażone przez pełnomocnika powoda w odpowiedzi na apelację pozwanego, iż prawdą jest, że pozwany w sprzeciwie zakwestionował jakoby zawarł z powodem umowę sprzedaży, jednak co oczywiste, samo zaprzeczenie przez stronę konkretnej okoliczności nie wyklucza jej przyjęcia przez Sąd w sytuacji gdy druga strona w toku procesu okoliczność tę za pomocą przeprowadzonych dowodów zdoła wykazać. Powód takie wnioski dowodowe złożył i Sąd I instancji po przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadków oraz po dokonaniu ich oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów mógł na tej podstawie uznać, iż taka umowa pomiędzy stronami została zawarta. W podobny sposób, wbrew twierdzeniom pozwanego, wykazano także fakt wcześniejszej kompensacji przez strony należności powoda z tytułu wcześniejszej sprzedaży akcesoriów meblowych z wierzytelnością pozwanego z tytułu zakupu i montażu okien.

Nie sposób również uznać, iż doszło do naruszenia przepisu art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc. Skoro pozwany zakwestionował zawarcie z powodem umowy sprzedaży to powoda obciążał obowiązek wykazania tej okoliczności. Obowiązkowi temu powód sprostął poprzez zgłoszenie dowodów z zeznań świadków i dokumentów. Natomiast podnoszona przez pozwanego okoliczność, iż de facto umowa sprzedaży została zawarta przez powoda z osobą drugą jest okolicznością z której to pozwany wywodził korzystne dla siebie skutki prawne, a co za tym idzie to pozwany zgodnie z art. 232 kpc i 6 kc winien był te okoliczności udowodnić, czego jednak nie uczynił.

Nie ulega wątpliwości, iż sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy wskazane w treści przepisu art. 328 § 2 kpc, zatem nie zachodzi zarzucane w apelacji naruszenie powyższego przepisu przez Sąd Rejonowy.

Ponadto powód w odpowiedzi na apelację wskazał, iż nigdy nie twierdził, by B. F. dysponowała czy też powoływała się na istnienie pełnomocnictwa ogólnego. Powód powoływał się natomiast na treść przepisu art. 97 kc. zgodnie z którym osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Przekonanie powoda, iż B. F. jest umocowana do dokonywania takich czynności wynikało z kolei z takich okoliczności jak: uprzednie działanie B. F. do prowadzenia spraw przedsiębiorstwa pozwanego w zakresie sprzedaży i montażu okien, wybór przez B. F. konkretnych akcesoriów z oferty powoda, prośba z jej strony skierowana do powoda o pomoc w znalezieniu, poleceniu osoby zajmującej się zawodowo produkcją i montażem mebli kuchennych, rozmowy telefoniczne pomiędzy powodem a B. F., przekazanie powodowi danych przedsiębiorstwa pozwanego niezbędnych do wystawienia w sposób prawidłowy faktury VAT. Powyższe okoliczności niewątpliwie, zdaniem powoda, pozwalają przyjąć, iż to B. F. była umocowana do zawarcia w imieniu pozwanego z powodem umowy sprzedaży dotyczącej akcesoriów meblowych. Sąd Okręgowy w pełni podziela powyższe stanowisko powoda. Umocowanie B. F. potwierdza zresztą późniejsze zachowanie pozwanego, który zapłacił świadkowi P. wynagrodzenie za wykonanie i montaż mebli kuchennych wykonanych z akcesoriów z oferty powoda po uprzedniej akceptacji projektu ich wykonania, przy czym jak zeznał świadek pozwany zapłacił mu tylko za robociznę. Ponadto zgodnie z zeznaniami świadka P. to pozwany miał zapłacić na rzecz powoda cenę za poprzednio nabyte akcesoria meblowe, czego w toku postępowania przed Sądem I instancji pozwany nie zakwestionował, zarzut taki pojawia się dopiero w apelacji ale jest spóźniony i nieudowodniony.

Na podzielenie zasługuje również twierdzenie powoda, iż zarzuty pozwanego są całkowicie niezrozumiałe w kontekście nabycia przez niego trzech kompletów akcesoriów meblowych, przy czym schemat, mechanizm ich zakupów za pośrednictwem świadka P. był za każdym razem taki sam i nie jest jasne zatem dlaczego w dwóch pierwszych, identycznych sytuacjach pozwany swoje należności uregulował (a wcześniej dokonał kompensaty), natomiast zakwestionował ostatnią fakturę.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 385 kpc Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił apelację pozwanego.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc i art. 108 § 1 kpc.